

Ὁ κόσμος θάνατι πιά γιὰ μᾶς οὔτις χάρες βουτηγμένους
 Καὶ ἡ ζήση μας οὐκ εὐρετόν ἐστι ἀτέλειωτο μεθήσι,
 Κι ὁ χάρος... ὦ ! σὰ νιός κι οὐτὸς θεοθεῖ λουλουδια-
 [σμένους
 Φιλώντας μας στὰ βλέφορα γὰ μᾶς ἀποκοιμίσαι.

I'.

«Ὑδωρ πολὺ οὐ δύνησεται σβέσει τὴν ἀγάπην
καὶ ποταμοὶ οὐ συγκλύσουσιν αὐτήν».

*Φωτιά, θεόρατη φωτιά, και τί θενά τῇ σβήσει ;
Ρήχρεις νερό—θεριεύει τῇ, ποτάμι—και τὸ πίνει,
Τὸ αἷμα σου φλόγα γίνεται, στὴ φλόγα ἂν ἀκκουμπήσει,
Και καίγεται μὰ τραγουδᾷ καὶ σβήσεται μὰ δὲ σβήνει.*

Καὶ καίει ἀτέλειωτη ἡ φωτιά καὶ γὰρ μαζί της καίω,
Μὰ δὲν πονῶ, τὰ μάτια μου τὸ δάκρυ δὲ θολῶναι,
Μονάχα ὅσο θεριεύουνε οἱ φλόγες σιγολέω :
- « Ἀχ, εἰς τὸ Φοῖνικα, ἡ φωτιά καὶ μέγα ξαναβράζει ».

Δευκάδα 10-12 τοῦ Ἀλωνάρι 908.

ΑΔΙΚΑΙΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἔτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας· ἀποδοτίας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρῶνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ᾧ δι' ἐπιταγῆς ὅψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πλη-
ρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰ-
τήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς
Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1)2	τεῖς	ο)ο	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6	μην.
2		»	»	»	»	»	»	1	ἐτ.
2	1)2	»	»	»	»	»	»	2	ἐτ.
3		»	»	»	ε	»	»	4	ἐτ.
4		»	»	»	»	»	»	5	ἐτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.

για πολλούς και διάφορους λόγους, που δὲν εἶναι τώρα ἡ ὥρα νὰ τοὺς ξεδιαλύουμε, ἀποξενώθηκε πιά ἀπ' τὴν ἱστορικὴ παράδοση κι ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται κάποιες ἄλλες ἀνάγκες, καὶ κάποιες ἄλλες παράδοσες, νὰ πλαθῇ ἀνάγκες κοινωνικὲς καὶ κοινωνικὲς παράδοσες. Ξέρω πῶς πολλοὶ θὰ μοῦ ποῦνε πῶς ἀφοῦ μιὰ φορὰ ἤρθαμε στὶς κοινωνικὲς παράδοσες τότε πρέπει νὰ κοιτάξουμε ἀπὸ πιὸ ψηλά καὶ νὰ δοῦμε πῶς ἀπάνω ἀπὸ τίς ντόπιες ὑπάρχουν καὶ κάποιες ἄλλες πιὸ μεγάλες καὶ πιὸ παγκόσμιες, ἄλλὰ στοὺς κάποιους τέτοιους ἀπάντω πῶς αὐτὰ ἔρχονται μὲ τὴ σειρά τους, γιὰτὶ ἡ Τέχνη δὲν τρέχει μὲ πενήδηματα, ἀλλὰ περπατᾷ μὲ τὴν ἡσυχία της κι ὅτι τὸ μεγάλο ζήτημα γιὰ τὴν ὥρα εἶναι νὰ ξεδιαλυθῇ τί δρόμο πρέπει νὰκολουθήσῃ τὸ θεατρὸ μας.

Και στο ζευδαίσμα αυτό, στην πρώτη ίσως και πιο διαλεχτή θέση θα μπῇ μιὰ μέρα ἀπ' τὴν ἱστορία τῆς φιλολογίας μας τὸ ὄνομα τοῦ Ταγκόπουλου καὶ ὅς τὰς τὴν τώρα φανερωμένην ἐργασίαν του. Καὶ λέω καὶ ὡς τὰ τώρα φανερωμένην γιατί ὁ τεχνίτης ποὺ παίρνει τὴν ἐμπνευσή του ἀπ' τὴ Ζωὴ καὶ ποὺ γιὰ σύβολο του ἔχει τὴν Ἀλήθειαν, δὲν μπορεῖ παρὰ ὅλο καὶ νὰ τραβάει μπροστά, κι ὅλο καὶ νὰ ἀνεβαίνει πρὸς κάποια κορυφὴ ποὺ ἀπὸ καὶ θὰ ξανοίξῃ κάποιους

"Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.—Γιὰ τὰς Ἐπαρχίας Δρ. 7
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 10.

Γιὰ τίς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες (2 ὄρ. τὴν τρί-
μηνία) συντροφεύς.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἃ δὲ στείλει μπροστά
τὴ συντρομή του.

10 λεωτὰ τὸ πύλλο λεωτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιάκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια, Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδρομίου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (᾽Ομόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα («Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκιο στὴ Βουλὴ).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

‘Ο ἀγώνας τῷ Νεοτούρκων — ‘Ο Διάδοχος
καὶ τὸ τραπέζι τῆς Κηφισοῦς — ‘Αριστο-
κρατικὸς λαὸς — ‘Αστυνομία καὶ Βλαστή-
μα — Οἱ Ρῶμοι στὴ Βουλγαρία.

***Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ** πολιτική μεταβολή της Τουρκίας ἀπόδειξε θεοφάνερα πώς ένας αγώνας που στηρίζεται στις μεγάλες ιδέες της Δευτεριάς και της Ἀληθείας, ἀδύνατο νὰ μὴ τελειώσει στεφανωμένος μὲ τὴ Νίκη. Οἱ νεότουρκοι στὴν Τουρκία, δὼν καὶ λίγον καιρὸ εἶχαν γιὰ τὸ ἐπίσημο Κράτος οἱ ἐπαναστάτες, οἱ προδότες, οἱ ἔπιμοι. Τώρα πού ἀνοίχτηκαν τὰ μάτια, καὶ ὁ ἀγέρας καθάριος τῆ θολούρας τῆς τυραννίας οἱ ἴδιοι αὐτοὶ τιμιοῦνται σὰν ἐλευθερωτὲς καὶ σωτῆρες τῆς πατρίδας.*

Τὰ πράγματα καὶ τότε καὶ τώρα εἶναι τὴ ἴδια. Μονάχα οἱ ἰδέες ἔλλαξαν. Κι ὅταν ἡ Ἰδέα ἀνοίξει τὰ μάτια ἐνός λαοῦ, τότε αὐτὸς κοιτάζει γύρω του καὶ βλέπει κείνο πού πρὶν δὲν μπορούσε νὰ δεῖ, γιατί χίλιες συνθήκες καὶ χίλιες περιστάσεις τὸν κρατοῦσαν τυφλωμένο. Ἐ' ἔτσι εἶναι γραφτὸ νὰ γίνεται πάντα. Μᾶς τὸ λέει ἡ ἱστορία σὲ χίλιες χιλιάδες μεριές, καὶ δὲν πρέπει νὰ παραξενεύεται κανένας. Ὁ λαὸς εἶναι ἓνα παιδί πού φοβᾶται κείνον πού τὸν δέρνει καὶ τὸν βασανίζει. Πρέπει νάρθει ἐπὶ μεγάλη ὥρα πού νὰ τοῦ δώσει τὴν εὐκαιρία νὰ νιώσῃς τὴ δυνάμει του καὶ τὴν ἀντοχὴν του, νὰ νὰ σκεπθῇ νὰ χυπῇσιν ἐν τῷ τῶν καὶ βασανιστῇ του.

Αὐτὸ λοιπὸν ἔγινε τὰρ᾽α στὴν Τουρκίᾳ, αὐτὸ γίνεται ὁδὸ καὶ τόσον καιρὸ καὶ στὴ Ρουσία. Πρέπει γὰρ τὸ νοιώσουν ὅλοι καὶ γιὰ καλὰ, πὼς ἡ ἐποχὴ μας καὶ τὸ μέλλον, ἔχουν ἀγαπᾶσθαι κάθε γῶνα γὰρ τὸ πᾶντα τῆς σκληριᾶς, ὅπου καὶ εἰ βροσκαται αὐτὴ καλονοησάμεν.

παγκοσμιότερους δρίζοντες, εκείνους που παραπάνω
είπα πως έρχονται σ.γ.α σιγά και με τόν καιρό, και
που μπροστά στά μάτια του συγγραφέα που μοῦδω
σε ἀφορμή νά γράψω αὐτές τίς γραμμές, ἄρχισαν κι
ἄλλες νά ξετυλίγονται ἀπ' τή στιγμή πούγραφεσαστό
τέταρτο δῖαμα μου που ἀπό τώρα τόχω στό νοῦ
μου, θά βγάλω νικήτρα τήν Ἀλήθειαν.

Εἶπανε μερικοὶ πὺς ἡ Ἀστρούλα δὲν εἶναι Ρωμιοπούλα. Ἀπάντησ' αὐτὸ δίνεται μ' ὅσα γενιὰ ἔγραψα παραπάνω. Δὲ θὰ προστέσω λοιπὸν τίποτα περισσότερο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Παίρνοντας ἐφορμὴ ὅπως ἀπ' αὐτὸ θὰ σημειώσω ἐδῶ πὺς ἐκεῖνο ποῦ χαρχητρίζει ὅλους αὐτοὺς ποῦ κάθε τόσο ξεφωνίζουν γιὰ ντόπιες καὶ γιὰ ξενόφερτες μορφές· εἶναι μιὰ βαθειὰ ἄγνοια ὅχι μονάχα κάθε σύγχρονης ξένης κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ τῆς δικῆς μας ἀκομῆ καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἐκείνης ἴσα-ἴσα τῆς κοινωνίας ποῦ αὐτοὶ θαυμάζουνε, δηλαδὴ τῆς καθαυτῆς ντόπιας, τῆς «κατὰ παράδοσιν» ρωμαϊκῆς κοινωνίας, ποῦ μέτα τῆς βρῖσκεται καὶ «κατὰ παράδοσιν» ρωμιοπούλα. Καὶ τὴν «κατὰ παράδοσιν» αὐτὴ ρωμιοπούλα τὴ φαντάζονται οἱ ἀγαθοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι τόσο

Η «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» τῆς Τρίτης χτύπησε μὲ ἄρθρο τὴ
τὸ Διάδοχο γιατί καταδέχτηκε νὰ πᾶσι εἴς τινά Ξενοδοχεῖο
τῆς Κηφισοῦς καὶ νὰ καθίσαι σὲ τραπέζι πού τῶκανε κά-
ποιος ἀπὸ τὴν καλὴν οἰκονομίαν. Καὶ λέει πῶς ἔνας Διάδοχος
δὲν πρέπει νὰ καταδεχάται ἔτσι.

Δὲ συμφωνῶμε καθόλου μὲ τὴν τέττα λογική. Ὁ Διάδοχος δὲν εἶναι κανένας θεός, εἶναι ἄνθρωπος σὰν ἑλουμες, καὶ τὸ νὰ πλησιάζει ἄλλους ἀνθρώπους δὲν τὸ βρίσκουμε καὶ πολὺ παράξενο. Ἐνα μονάχα θὰ μπορούσαμε νὰ παρατηρήσουμε. Γιατὶ μονάχα πλησιάζει τοὺς ἀνθρώπους τῆς «καλῆς κοινωνίας» καὶ δὲ συναντιστρέφεται λιγάκι καὶ μὲ τὸν ἄλλο κόσμον, ποὺ κλίνει τὸν ἀληθινὸ ρωμαϊκὸ χαραχτήρα. Γιατὶ δηλαδὴ κάθετα στὰ τραπέζια τῶν ψευτοαριστοκρατῶν, καὶ δὲν πῆγες ποτὲ καὶ σὲ καμιά λαϊκὴ γιορτῇ, ἢ σὲ κανένα τραπέζι καμιάς συντεχνίας ;

'Απ' αὐτῇ τῇ μεριά ἔπρεπε νὰ ξετάσει τὸ ζήτημα ἡ ἀκρόπολη, κι ὅχι νὰ κάθεται νὰ λείει ἀμελέτητα πράγματα καὶ τῆς στιγμῆς, πὼς τάχα ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ἀριστοκρατικός, κι ὅχι δημοκρατικός.

ΤΙ ΘΑ πεί ἀριστοκρατικός λαός ; Ἀφοῦ εἶναι λαός ἔν
μπορεῖ νὰ εἶναι ἀριστοκρατία, κι ἂν εἶναι ἀριστοκρατίη τότε
δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι λαός. Ἕνα κ' ἓνα δύο.

Μὰ τί διάκρισις εἶναι αὐτὰς τοῦ ξευτρούνοῦ καθε τὸσο
στὴ μέση. Ὅλοι οἱ ρωμαῖοι εἶναι ἓνα. Μιά διάκριση μονί-
χα ὑπάρχει. Πῶς ἄλλοι εἶναι πλούσιοι, καὶ ἄλλοι φτωχοί.
Ὅξω ἂν αὐτὸ ἄλλο τίποτα δὲ χωράει. Ἐξὼ ἂν ἡ α' Α'-
κρόπολη νευρίζει πῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ἡ ἀριστο-
κρατία τῶν ἐπὶ γῆς λαῶν. Τόσας ὅμως πρέπει νὰ πάει νὰ
κάμει συντροφιά μετὰ τὸ Μιστριώτη, πρῶτα βέβαια τοῦ κα-
θόλου δὲν τῆς γουστᾷ.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ τῶν Ἑσωτερικῶν κ. Λαβίδης διατάζει τὴν Ἀστυνομία νὰ βῆναι στὸ φρέσκο κάθε πολίτη πού κἀθεταί στὸ δρόμο καὶ βλαστημάει Χριστοῦ; καὶ Παναγίς. Τὸ μέτρο καλὸ καὶ ἄγιο. Μὰ νομίζουμε πὼς πρῶτα πρῶτα ἔπρεπε νὰ διατάξει τὴν Ἀστυνομία νὰ βάλει στὴ φυλακὴ τὸν αὐτὸ της, γιατί δὲν ὑπάρχει ἄστυνομικὸ ὄργανο πού νὰ μὴν ἔχει τὴ βλαστήμια στὸ στόμα του σὰ «σημεῖο ὑπερείας». Κι ὁ κοσμάκης, ρουσικὰ, βλέποντας χωροφύλακες καὶ ἄστυνομικούς νὰ βρίζουνε ὀλημερίς, δὲν τῷ χεῖ γιὰ κακὸ νὰ κάνει κι αὐτὸς τὸ ἴδιο.

Ὡστε κ. Λεβίδη ἀπὸ τὴν οὐρὰ ἀρχίσεις κι ὄχι ἀπὸ τὸ κεφάλι, καὶ φαίνεται ὅα νὰ ἔχῃς τὴν παροιμία πού λέει πὼς τὸ ψάρι δὲ βρωμᾷ ἀπὸ τὴν οὐρά.

ΚΑΠΙΑ βουργάρικη φημερίδα έγραψε άρθρο για να σύρει την προσοχή εκείνων που καταπιέζοντας τους ρωμιούς, τους αναγκάζουν να φεύγουν από τη Βουργαρίκ. Οι ρωμιοί, λέει, είναι στοιχειώδη έργασίας για τη χώρα μας κι όσο φεύγουν αυτοί, τόσο πρέπει να λυπούμαστε, γιατί έτοιμα άδυνατιζουμε τον πληθυσμό μας και μένει ή γις μας δίχως χέρια.

ψηλά και τὴν ἔχουν στημένη σ' ἓνα τέτιο βᾶθρο, πὺ μόνον εἰρωνικὸ χαμόγελο ἔχουνε γιὰ κείνον πού θά τολμοῦσε νὰ τοὺς πῇ πῶς καὶ στὴν ὁμορφίᾳ καὶ στὴν ἐξυπνάδα δὲν ἔχει τίποτα τὸ ξεχωριστό κι ὅτι κάποτε μάλιστα σίκεται καὶ πιὸ πολὺ χαμηλά ἀπὸ πολλὰς συναδερφοῦσες τῆς Εὐρωπαϊκῆς. Ἄς μὴν κατσουφιάσουν μερικοὶ καλοθελητᾶδες κι ἄς μὴν ξυ- νίσουν τὰ μούτρα τους γι' αὐτὰ πού λέω. Οἱ περισ- σότεροι ἀπ' αὐτοὺς τίς ἀκατὰ παράδοξιν ρωμο- πούλες τίς μελέτησαν στὶς συλλογὲς τοῦ Λεγκράν καὶ τοῦ Πασιωῶδ. Ἄν ᾔθελαν μὲ τὸν ἴδιον τρόπο νὰ μελετήσουν καὶ τίς σημερινές Παρισιάνες, λόγου χά- ρη, τότε διαβάζοντας τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ζολᾶ θά νόμιζαν ὅτι εἶναι ὅλες τους ζῶα ἢ ξεφυλλίζοντας τὰ ρομάντζα τοῦ Οὐγκώ θά τίς φανταζόντουσαν ὅ- λες τους γιὰ ἀγγέλους. Εἶναι ὅμως ὅλες τους ζῶα ἢ ὅλες τους ἀγγέλοι; Ἄλλὰ γιατί νὰ σταθοῦμε ὡς ἐδῶ; Ἄν ᾔθελαν οἱ κύριοι αὐτοὶ νὰ ρίξουν μιὰ μα- τιά στίς διάφορες δικαστικὲς ἀπόφασεις, τίς σχετι- κές μὲ γυναικεῖα ἐγκλήματα, νὰ τίς μελετήσουν καὶ νὰ τίς παραβάθουν (λογαριαζόμενα πάντα τὴν ἀνυπαίχυν τοῦ πληθυσμοῦ) μὲ τίς ἀποφάσεις τῶν εὐ- ρωπαϊκῶν δικαστηρίων τότε θᾔβλεπαν ὅτι καὶ στὸ ἴδιον τῆς ἐγκληματικότητος ἡ ρωμοπούλα δὲ μέ-